

Ženska pustolovina

ROSAURA: Doris Šarić Kukuljica

S glumicom popričala: Zvezdana Timet

Lijepo je bilo. Lijepi posao...

Unatoč svim problemima... mislim, ovim "neumjetničkim"...

A je, bilo je gužvovito... jer sam ja paralelno radila u kazalištu "Epilog"...

Tekst Mire Gavrana...

"Sve o ženama"... Zapravo, cijeli rad na predstavi "Život je san" najviše su obilježili termini!

Je, apsurd, ali... normalno je to u tim našim Velikim Kućama "opće prakse"... A još kad se skupe gosti sa svih strana... Eto, došla "Rosaura" u "Poljsku zemlju", pa krenuli škandali...

A i ovaj naš Slovenac... predivan partner, čudo od čovjeka...

Radoš Bolčina, Segismundo...

...već je imao dogovoreno nekih 20 - 30 svojih predstava, pa je onda Mujo ušao...

Mustafa Nadarević, na plaći u zagrebačkom HNK...

... imao je neka snimanja... I kod mene u ZeKaeMu se isto... događalo... A osim toga, u samoj Rijeci... zateklo nas je, moraš uzeti u obzir termine pozornice, kojih je užasno malo... jer tamo imaš hrvatsku dramu, pa talijansku dramu, pa operu, pa koncertnu djelatnost... pa... Efektivno smo za Calderona strašno malo proba imali.

No, na kraju, sve je ipak ispalo dobro.

Da, nama se naš redatelj stalno čudio, zašto mi svaki čas nešto po rokovnicima listamo, kad on to sve ima lijepo u svojoj glavi složeno, i naše termine, i svoje termine i sve... Nije mu bilo lako... zbilja. Pa mislim da smo u tim uvjetima, u tom

kratkom vremenu, u mjesec dana, mjesec i po... mislim da smo napravili jako dobar posao... naravno, uvijek se može više i bolje, ali...

Kakvo "ali"? Ništa "ali"! Svidjelo se publici i kritici (Doris Šarić Kukuljica dobila je za tu ulogu Nagradu hrvatskog glumišta za 2001. godinu). Konačno, predstava raste, kako se igra... AKO se igra...

Igra se rijetko...* iz istih razloga... Sad, na primjer, bili smo na gostovanju u Brnu, nismo prije igrali šest mjeseci.

Sad bih ja da malo tračamo redatelja. To nije tvoja prva suradnja sa Zlatkom Svibenom?

Ne... u našim kratkim životima, to je naša treća suradnja... a svaka je za mene bila potpuno novo iskustvo, zato što je bila riječ o različitim tekstovima...

Na koji način različitim? Stilski? Raznim razlozima za predstavu? Različitim glumačkim zadacima?

Da... sve to... a čini mi se da je ovaj Calderon bio, nekako... najteži zadatak, i njemu, a i meni... mislim, to je tako jedna raspjevana... patetična, simbolična, metaforična, hiperbolična... ukratko, BAROKNA struktura... svo to more stihova, situacija... pametovanja...

Da... trebalo je to preplivati...

... i naći pravi razlog da se to danas igra.

Je li ti on odmah rekao taj razlog? Ono... objasnio "konceptiju"...

Ne. Ništa mi nije rekao, ni što je njemu Rosaura, ni uopće, što je njemu predstava... samo da bi

*do kraja 2001. 19 puta



Doris Šarić Kukuljica

volio da surađujemo. Ja mislim da je on... jako limitiran...

Molim?!?

Limitiran ovim našim uvjetima velikih repertoarnih kazališta...

Misliš, koja proizvode predstave jer moraju imati određen broj premijera?

Da, jer... on voli istraživati, trebalo bi mu dati puno više vremena, puno više slobode.... to je prirodno, Peter Brook radi po šest mjeseci... tako rade najveći umjetnici... da se stigne neki detalj i promijeniti, popraviti... Sviben je jako zahtjevan, i sebe i druge prekopava, preispituje... a nemaš za to vremena u mjesec-dva koliko ti je na raspolaganju... svi smo time sputani, svi se moramo naučiti s tim nositi... A Sviben je čovjek od kojeg možeš očekivati da te na dan premijere zamoli da... eto, još nešto malo promijeniš...

Pa to je kvaliteta. Voli bit trudan...

Da, ne pušta lako... nikad nije zadovoljan... uvijek sumnja, uvijek traži, traži... čupka pomalo tu svoju bradicu, kaže "Paaaa.... Dooobro..."

Ne urla iz gledališta: "Joj, kak je ovo dobro?!?" Ne veseli se?

Zato što zna da može bolje.

I onda je valjda ljut na samog sebe jer neće stići... tužno. A reci... koja je tebi bila prva asocijacija na Rosauru?

A moja prva asocijacija... to nije baš popularno reći, ali... sjetila sam se predstave s dubrovačkih Igara...

Davne '87...

Prekrasan prostor, taj Revelin... Ali, nisu mi lica ostavila neki duboki dojam, evo, baš Rosaura...

Vladica Milosavljević. Raskošna plavuša.

Nisam se ja onda tim tekstom nešto posebno bavila, pa ne znam što je ona napravila i što nije napravila, samo... doživjela sam je, nekako... blijed. A i njihov Princ... kao da se bavio karateom, tako je izgledao... bilo je tu nekog pretjeranog zdravlja...

Hja, možda je bildao u zatvoru... Je, sjećam se i ja... kad se kao gušter penjao po onom kame-nju, a ima onu prvu slavnu "ariju"... ništa nisam slušala što govori, samo sam čekala jel bu opal... al zabili su mu klinove, ziheraši... Ej, ajmo mi natrag u Rijeku. Prve probe! Riječi, riječi, riječi...

neće taj Calderón biti ni po čemu osiromašen. Jer Sviben puno te verbalne "vertikale" prepušta suradnicima... scenografu, glazbi...

I, naravno, glumcima... odnosno, licima.

Razgovarajući o licima, došli smo do problema ČASTI... kojom je Calderón, i to vrijeme... opsjednuto. Naravno, kad kažem "TO vrijeme", mislim... sedamnaesto stoljeće podrazumijevamo, ali, lice radimo DANAS.

I za DANAS. Jasno.

Negdje sam to, ne znam... čitala... Calderón je u pravilu, da bi drama bila zanimljiva... da bi bila uopće moguća... pisao tako... a naročito ta svoja ženska lica, koja odu preko sedam gora, sedam mora, i još više i još dalje... lica koja prave probleme, upuštaju se u nevjerovatne pustolovine... nije slučajno da one nisu podrijetlom iz Španjolske.

Evo, konkretno, Rosaura... dolazi... iz onoga što Calderón zove "Rusijom" u ono što zove "Poljskom"... po svoje pravo. Po Astolfa. Možda, zaljubljena...

A, to nisam nikad povjerovala...

Možda lice samo sebe vara. Volimo vjerovati da smo dobri, da radimo pravedno... No, neporecivo, Rosaura dolazi "po svoje", vratiti čast, milom ili silom...

... opsjednuta osvetom. Dolazi... ako treba, čak i ubiti. A ti bedemi morala, u katoličkoj Španjolskoj... to možda zvuči dvolično, ali...

Zašto licemjerno? Pa jasno je! Tko napravi škandal, taj nije naš. Istina je... istina. Calderón je profesionalni kazališni pisac. Pa mora neko kupit kartu, istražio je čovjek tržište...

A inačice za TO DANAS... to su sve te... Brigade Rosse, terorizam, pojedinačne male osvete...

... koje vode do ubojstva, ili samoubojstva...

... što se vidi u onoj sceni s ocem, dok još ni ne zna da joj je otac...

Misliš na onu scenu kad joj kaže "idi u samostan", pa kad na kraju, iznerviran, pita, "što ti zapravo hoćeš", ona kaže "svoju smrt"...

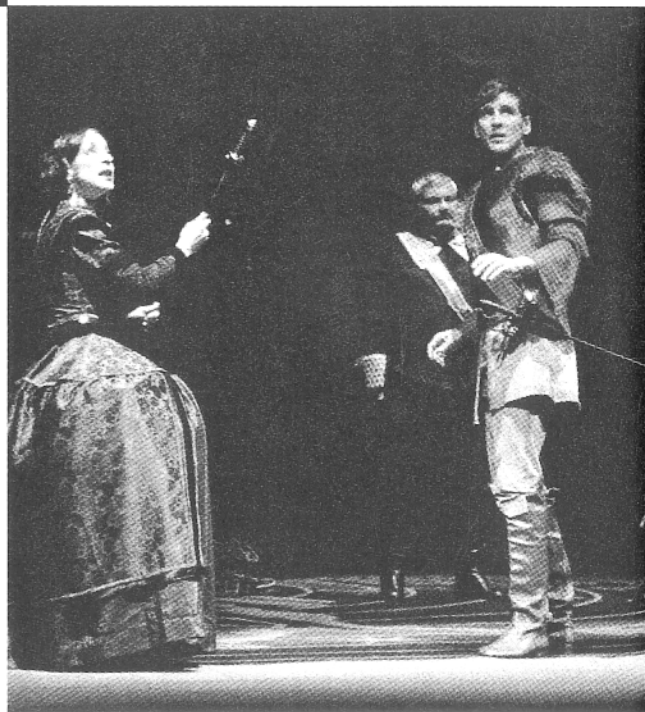
... dakle, to je očito jedna... pomaknuta svijest, kažem, opsjednutost, fanatizam... ona to zove ljubavlju. Jer više ne zna odijeliti jednu emociju od druge, ništa više ne razumije, ništa ne razlikuje.

A možda nije ni sposobna za ljubav. Ima takvih... Doduše, kad susreće Segismunda, dok još ne zna da je Princ... možda bi se moglo govoriti o ljubavi... a možda i poslije...

Da, tako smo to radili, jer s njim uspostavlja... pravi ljudski odnos... pa bi to možda mogla biti ljubav...

Da, ja sam potpuno uvjeren da je Calderon to baš tako zamislio, ne bi li se vidjelo čega se čovjek mora odreći ako želi... ono što želi, a to ne mora biti čak ni osveta, nego samo... legitimno mjesto na društvenoj ljestvici. Kad je već riječ o društvu & ljestvici.

Doris Šarić Kukuljica, Radoš Bolčina,
u pozadini Bosnimir Ličanin



Galliano Pahor,
Mustafa Nadarević,
Radoš Bolčina,
Olivera Baljak,
Adnan Palangić



“... Sviben te čitava autorska i glumačka ekipa stvorili su u cjelini dojmljivu predstavu kojom je još jednom potvrđena činjenica da klasici ne zastarijevaju, pa čak ni kad su “pročitani” uglavnom na klasični način... Iščitavajući Calderónov predložak kao zanimljiv žanrovski koktel, Sviben je režirao vizualno i glumački upečatljivu predstavu koja na svim razinama uspješno evocira stilsku epohu baroka...”

Kim Cuculić, “Novi list”, 28. studenoga 2000.

“... Ključna Svibanova redateljska intervencija dogodila se već u podjeli. Davši ulogu Segismunda izvrsnom slovenskom glumcu Radošu Bolčini on je definitivno potencirao onu “kasparovsku” crtu što je u tom liku može iščitavati naše vrijeme. Bolčina govori hrvatski jakim slovenskom intonacijom, no ta nečistoća ne samo da nije smetala, nego je upravo pridonijela dramskoj tenziji i snažnom osjećaju različitosti... Sav u grču i strasti, zdrobljen na granici sna i iluzije, ne znajući ni kojem svijetu pripada ni kojem se zakonu mora pokoravati, on je na kraju posve prerastao u simboličku figuru, u biće koje i nakon predstave ostaje izvan koordinata poznate nam stvarnosti...”

**Hrvoje Ivanković, “Jutarnji list”,
28. studenoga 2000.**

“... Pro slikani s Velázquezovih platna prizori iz riječke izvedbe koje upotpunjavaju dvorske dame, infantkinje, redovnice, vladari... ogledala, globusi, zvjezdano nebo...”

istodobno imaju i snoviti i realni predznak. Sviben je slijedio na tragovima poetskog realizma Calderónove napatke i osmislio predstavu čistih linija i artikulirane poruke...”

Dubravka Vrgoč, “Vjesnik”, 28. studenoga 2000.

“... Sviben vazda skakuće negdje na opasnoj granici karikature, a ipak strogo zastupa principe privida čije je lice zaleđeno pod maskom svezremenske dvorske lude. On neće i ne dozvoljava ništa što bi moglo izazvati sličnost s nekim činjenicama. Odlučuje se isključivo za naznake najave koje odbijaju svaku određenost vremena i mjesta...”

**Anatolij Kudrjavcev, “Slobodna Dalmacija”,
29. studenoga 2000.**

“... Scenografija Drage Turine najuspjeliji je segment predstave. Sazdana od svega nekoliko elemenata - rotirajuće pozornice na kojoj se okreću glumci (kao što se nebeska tijela okreću na svodu iznad njih), lanaca koji vise označavajući tamnicu, visećih lelujavih trakica koje označavaju prostor dvora, velikog zrcala i zodijskog kruga, jedino ona uspijeva ostvariti željeni dojam života kao imaginarnoga kružnog labirinta-krletke, nastala beskonačnim zrcaljenjem u mikro- i makrokozmosu...”

Tajana Gašparović, “Vijenac”, 28. prosinca 2000.